

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΙΣ ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΡΙΖΕΣ ΣΕ ΛΑΘΟΣ ΧΩΡΟ!

Εκ του Γραφείου επί των Αιρέσεων και των Παραθρησκειών της
Ιεράς Μητροπόλεως Πειραιώς

Η αντιχριστιανική παραφιλολογία δεν είναι τωρινό εφεύρημα, αλλά είναι τόσο παλιά, όσο και η αγία μας Εκκλησία. Κάποιοι θεώρησαν και θεωρούν «χρέος» τους, να «**διαφωτίσουν**» τον κόσμο για τον «**κακό**» Χριστιανισμό, να καταδείξουν τις «**συμφορές**», που έφερε και συσσώρευσε στην ανθρωπότητα, ξοδεύοντας πολύτιμη φαιά ουσία, καταναλώνοντας τόνους γραφικής ύλης και συγγράφοντας, μάλλον αντιγράφοντας, παλαιότερα συγγράμματα, χωρίς όμως να μπορούν να εξαφανίσουν αυτό το «**κακό**», ή έστω να το θέσουν στο περιθώριο!

Ανατρέχοντας στην ιστορία της αντιχριστιανικής γραμματείας, διαπιστώνουμε ότι αυτή ξεκίνησε από την θρησκευτική ηγεσία του Ισραήλ, τους ανθρώπους εκείνους οι οποίοι απέρριψαν, εδίωξαν και θανάτωσαν τον αρχηγό της πίστεώς μας, τον Κύριό μας Ιησού Χριστό. Οι ομόφυλοί του Εβραίοι θρησκευτικοί ηγέτες, όταν διαπίστωσαν την θεανδρική του δύναμη και εξουσία, τον εφθόνησαν με θανάσιμο μίσος και είδαν στο πρόσωπό του τον πιο επικίνδυνο αντίπαλο, τον οποίο έπρεπε να εξοτρώσουν πάσει θυσία. Τον παρουσίασαν στο λαό, ως ένα καινοτόμο μεταρρυθμιστή, ο οποίος με τη διδασκαλία του καταλύει και ανατρέπει την πατροπαράδοτη θρησκεία των προγόνων τους. Τα θαύματά Του τα

απέδωσαν στη δύναμη των δαιμόνων και ότι ο ίδιος δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα όργανο του σατανά. Για να τον θανατώσουν επεστράτευσαν ψευδομάρτυρες, στα ψεύδη των οποίων στηρίχτηκαν για να τον κατάδικάσουν ως «ένοχο θανάτου»! Όταν διαπίστωσαν την Ανάστασή Του και πληροφορήθηκαν τις πάμπολλες μετα-αναστάσιμες εμφανίσεις του, μεταχειρίστηκαν το δόλο, την συκοφαντία, την απάτη και φυσικά την δωροδοκία, το διαχρονικό αυτό δοκιμασμένα αποτελεσματικό μέσο, για να αποτρέψουν την εξάπλωση της πίστης σ' Αυτόν και να εξαφανίσουν την μνήμη του. Στη συνέχεια, μη μπορώντας να αναχαιτίσουν την ορμητική διάδοση της πρωτάκουστης στην ανθρωπότητα διδασκαλίας Του και την καταιγιστική αύξηση των πιστών της Εκκλησίας Του, εξαπέλυσαν άγριους διωγμούς, με πρώτο θύμα τον άγιο πρωτομάρτυρα και αρχιδιάκονο Στέφανο. Αλλά είδαν και πάλι ότι δεν είχαν αποτέλεσμα. Τότε σκέφτηκαν να επιστρατεύσουν την πέννα, να διαδώσουν φρικτές και ανυπόστατες συκοφαντίες και απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς για Εκείνον. Πρόκειται για την ραβινική φιλολογία, το περιβόητο **Ταλμούδ**, του οποίου το περιεχόμενο είναι ένας ατέλειωτος οχετός ύβρεων και κατασκευασμένων συκοφαντιών προς το πανάγιο πρόσωπο του Θεανθρώπου Χριστού. Είναι η πρώτη αντιχριστιανική παραφιλολογία, η οποία αποτέλεσε τη βάση, την έμπνευση, αλλά και την αστείρευτη πηγή της κατοπινής, μέχρι τις ημέρες μας αντιχριστιανικής πολεμικής. Αν μελετήσει κάποιος με προσοχή μεταγενέστερα γραπτά πολεμικής κατά του Χριστιανισμού, θα διαπιστώσει αβίαστα, όχι απλά τις επιδράσεις της αντιχριστιανικής ταλμουδικής γραμματείας, αλλά αυτή την ίδια τη βάση και τις μεθόδους της.

Την σκυτάλη της ιουδαϊκής αντιχριστιανικής πολεμικής πήρε κατόπιν ο εθνικός κόσμος, ο οποίος βρισκόταν εκείνη την εποχή στην έσχατη ηθική παρακμή και την απόλυτη πνευματική σήψη. Το ειδωλολατρικό πάνθεο, με τις αναρίθμητες θεότητες του αρχαίου κόσμου, βρήκε έναν μεγάλο και πανίσχυρο αντίπαλο, τον ακμαίο Χριστιανισμό, ο οποίος κέρδιζε ραγδαία έδαφος μέσα στο δικό του χώρο. Η αρχαία παγανιστική θρησκεία, το κύριο χαρακτηριστικό γνώρισμα του εθνικού κόσμου, κατέρρεε προοδευτικά, είχε φτάσει σε κατάσταση νεκρώσεως. Εξαιτίας του πρωτογονισμού της δεν μπορούσε πια να έχει την παραμικρή επίδραση στους κοσμοπολίτες των ελληνιστικών και ρωμαϊκών χρόνων. Το αντίθετο μάλιστα. Οι μορφωμένοι την είχαν απαρνηθεί εντελώς και οι μόνοι που την ακολουθούσαν ακόμη ήταν κάποιες ομάδες αμορφώτων αστών και χωρικών, (εξ ου και παγανισμός), καλλιεργώντας απίστευτες

μορφές δεισδαιμονίας και αποκρυφισμού. Τα σκοτεινά και αδίστακτα ειδωλολατρικά ιερατεία έχασαν την επιρροή τους, ενώ τα μαντεία, οι χώροι αυτοί της καλλιέργειας της πιο μαύρης δεισδαιμονίας και της απάτηστην άγρια οικονομική εκμετάλλευση του λαού. Γι' αυτό κήρυξαν τον πόλεμο κατά της νέας και εύρωστης πίστεως. Έπεισαν την διεφθαρμένη ρωμαϊκή εξουσία ότι ο Χριστιανισμός είναι επικίνδυνος για την κοινωνία και το κράτος και έτσι προκάλεσαν τους φοβερούς διωγμούς των τριών πρώτων αιώνων, με εκατομμύρια αθώα θύματα Χριστιανών. Ταυτόχρονα επεστράτευσαν ορισμένους φανατικούς, μωροφιλόδοξους και ασήμαντους φιλοσόφους να γράψουν κατά του Χριστιανισμού, για να **«αποδείξουν»** πόσο **«κακός»** ήταν και πόσο **«κατώτερος»** της **«ελληνικής σοφίας»!** Μελετώντας κανείς και πάλι με προσοχή τα αντιχριστιανικά συγγράμματα των αρχαίων εθνικών συγγραφέων, μπορεί αβίαστα να διαπιστώσει την στενή ιδεολογική συγγένεια με την ταλμουδική αντιχριστιανική γραμματεία! Όμως αυτή η ιδιαιδεολογική συγγένεια φαίνεται ξεκάθαρα και στην αντιχριστιανική πολεμική των χριστιανομάχων των νεωτέρων χρόνων. Οι νεώτερες θεωρίες κατά του **«ανύπαρκτου»** ή του **«αναιμικού»** Χριστού, όπως και κατά του **«κακού»** και **«επιζήμιου»** για την ανθρωπότητα Χριστιανισμού είναι βαθύτατα διαποτισμένες από το αβυσσαλέο ταλμουδικό μίσος, όπως και από την ανιστόρητη, και αστήρικτη αντιχριστιανική πολεμική των εθνικών συγγραφέων!

Αφορμή για την παρούσα ανακοίνωσή μας πήραμε από πρόσφατο δημοσίευμα στο περιοδικό **«TheAthensReview»**, (1-1-2019), του κ. **Χ.Ε. Μαραβέλια**, με τίτλο: **«Στις ρίζες του Χριστιανικού Ανθελληνισμού»**. Διαβάσαμε με προσοχή το μακροσκελές άρθρο και εύκολα διαπιστώσαμε την προσπάθεια του συντάκτη να εντυπωσιάσει, παραθέτοντας ομολογούμενως, πολλά στοιχεία, (δυστυχώς επιλεκτικά), για τον δήθεν ανθελληνισμό του Χριστιανισμού, προκειμένου να **«θεμελιώσει»** τις ιδεοληψίες του και την υποκειμενική αποστροφή του προς αυτόν. Δεν κρύβει στο άρθρο του την απιστία του, (η οποία βεβαίως είναι αναφαίρετο δικαίωμά του), αλλά και την βαθειά του απέχθεια στην πίστη εκατομμυρίων Ελλήνων και δισεκατομμυρίων ανθρώπων παγκοσμίως, παρουσιάζοντάς την, ότι δήθεν είναι προϊόν απάτης, ψευτιάς, πλαστογραφίας και ανθελληνισμού! Φυσικά δεν **«κομίζει γλαύκες στην Αθήνα»**, ούτε πρωτοτυπεί. Απλώς αναμασάει χιλιοειπωμένα και χιλιοαπαντημένα ιδεολογήματα του παρελθόντος, παρουσιάζοντας μια πληθώρα αντιχριστιανικών **«μαρτυριών»**, κυρίως αγνώστων συγγραφέων. Στις γραμμές που ακολουθούν θα προσπαθήσουμε να κάνουμε κάποια γενικά σχόλια σε όσα γράφει.

Το πρώτο που διαπιστώνει κανείς εδώ είναι η προσπάθεια του συγγραφέως να απομειώσει το πανάγιο πρόσωπο του Κυρίου μας και το έργο Του και να Τον παρουσιάσει ως έναν ονειροπόλο και ουτοπιστή εβραίο ραβίνο, ο οποίος πρωτοτύπησε, κηρύττοντας αποκλειστικά προς τους ομοφύλους Του. Μάλιστα για να εντυπωσιάσει, παραθέτει και μερικά χωρία από τα Ευαγγέλια, (Ματθ.10,5-6, Ματθ.15,24, Ματθ.11,25, Μαρκ.7,27, Ιω.12,20, Α΄ Κορ.1,23), με τα οποία προσπαθεί να «αποδείξει» ότι ο Χριστός ενδιαφερόταν μόνο για τους Εβραίους. Μόνο που από «υπερβολική αντικειμενικότητα» αποσιώπησε πολλά άλλα χωρία, που αναφέρονται στην παγκοσμιότητα του κηρύγματός του Κυρίου μας για τη σωτηρία όλου του κόσμου, αγνοώντας φυσικά και μη λαμβάνοντας υπ' όψη του τις ερμηνευτικές αναλύσεις των αγίων Πατέρων της Εκκλησίας μας, οι οποίοι μας δίδουν το βαθύτερο ερμηνευτικό περιεχόμενο των χωρίων που επικαλείται. Αγνοεί, ή παραλείπει σκόπιμα, να αναφέρει ότι το κέντρο της δημοσίας δράσεως του Χριστού ήταν η **«Γαλιλαία των Εθνών»**, μια πολυεθνική και πολυθρησκευτική κοινότητα και ότι εκεί συγκρότησε την πρώτη ομάδα των μαθητών Του και έγινε δεκτό το κήρυγμά Του. Αποσιωπά την σφοδρή αντίθεσή του με το πολιτικό, κοινωνικό και θρησκευτικό κατεστημένο, τα φοβερά **«ουαί»** που απηύθυνε προς τους θρησκευτικούς άρχοντες του Ισραήλ, ολίγον προ του πάθους του και την προαγγελία του ότι η **«βασιλεία του Θεού»**, που κήρυττε, θα αφαιρούνταν από τους Ιουδαίους και θα δινόταν στους εθνικούς, οι οποίοι θα παρήγαγαν καρπούς, (βλ. Ματθ. 21,43, Λουκ. 13,35 κ.α.). Αποσιωπά την ρητή και κατηγορηματική εντολή Του να πορευτούν οι μαθητές του σε όλο τον κόσμο και να κηρύξουν το ευαγγέλιο **«έως εσχάτου της γης»** (Πραξ.1,8). Με τον τρόπο που εκφράζεται αφήνει να εννοηθεί ότι η ανθρωπότητα, εδώ και δύο χιλιάδες χρόνια «έπεσε θύμα» παραπληροφόρησης και δεν μπορεί να συνειδητοποιήσει αυτή την «απάτη» εις βάρος της! Είναι τόση η υπεροψία του ιδίου και των ομοφρόνων του, ώστε να νομίζει ότι μόνο αυτός και μερικοί άλλοι **«κατάλαβαν»** την **«απάτη σε βάρος της ανθρωπότητας»** και ανέλαβαν το εγχείρημα να την **«σώσουν»** από την **«χριστιανική κακότητα»!**

Κάνει επίσης λόγο για **αλλοίωση των βιβλικών κειμένων** εκ μέρους των χριστιανών στην προσπάθειά τους να **«αποκρούσουν τις ειρωνείες των μορφωμένων»**, χρησιμοποιώντας ως **«αξιόπιστη»** πηγή τον γνωστό εθνικό συγγραφέα **Κέλσο**, έναν ασήμαντο, φανατικό ειδωλολάτρη, ο οποίος προσπαθώντας ανεπιτυχώς να καταρρίψει την δήθεν **«απάτη του**

Χριστιανισμού», αναφέρει πλήθος ανακριβειών και ψευδολογιών στο έργο του, το οποίο όμως **«ξετίναξε»** κυριολεκτικά ο **Ωριγένης στο «Κατά Κέλσον» αξιόλογο αντιρρητικό του έργο!** Υπήρξε δε τόσο φανατικός συγγραφέας, ώστε δεν έγραψε τίποτε άλλο εκτός από αστήρικτους και ανόητους συλλογισμούς κατά του Χριστιανισμού, τις δε πληροφορίες του ελάμβανε από τις φανατισμένες λαϊκές ειδωλολατρικές μάζες. Πέραν τούτου το επιχείρημα περί της δήθεν αλλοιώσεως των βιβλικών κειμένων καταρρίπτεται και κονιορτοποιείται από το γεγονός ότι οι σωζόμενοι κώδικες και τα χιλιάδες σωζόμενα χειρόγραφα της αγίας Γραφής, που ανάγουν την προέλευσή τους μέχρι και τα τέλη του 1^{ου} αιώνας μ.Χ., όπως και οι πάμπολλες μεταφράσεις των ιερών κειμένων από την ελληνιστική γραφή σε άλλες ξενόγλωσσες, είναι τόσα πολλά, ώστε κάθε προσπάθεια πλαστογραφίας και απάτης θα είχε αποκαλυφθεί. Γι' αυτό άλλωστε η Εκκλησία ενωρίτατα, ήδη από το τέλος του 1^{ου} αιώνας μ.Χ., έλαβε φροντίδα να περιφρουρήσει το κύρος της θεοπνευστίας της αγίας Γραφής, καταρτίζοντας τον λεγόμενο **«Κανόνα»** των θεοπνεύστων βιβλίων και από-κλείοντας από αυτόν τα νόθα και ψευδεπίγραφα.

Προσπαθεί ακόμη να απομειώσει το τεράστιο ιεραποστολικό έργο του απόστολου Παύλου, ο οποίος κατά τον αρθρογράφο **«προσπάθησε να βγάλει τον Χριστιανισμό από το αδιέξοδο της Παλαιστίνης»**, ότι **«το ταξίδι του Παύλου στην Ελλάδα δεν φαίνεται να απέφερε σπουδαίους καρπούς»**, η δε αποτυχία του κηρύγματός του στην Αθήνα υπήρξε γι' αυτόν μια **«τραυματική εμπειρία, που καθόρισε αποφασιστικά τη στάση του απέναντι στους Έλληνες και το ελληνικό πνεύμα»**. Η αντικειμενική ιστορία όμως απέδειξε εκ των υστέρων, ότι ο απόστολος με την μεγαλειώδη ομιλία του στον Άρειο Πάγο, έσεισε τα θεμέλια του αρχαίου κόσμου. Μετά την κατάπαυση των διωγμών όλο το ειδωλολατρικό οικοδόμημα του αρχαίου κόσμου μαζί με τη σαθρότητα του χρεοκοπημένου προχριστιανικού παρελθόντος κατέρρευσε με πάταγο, μια για πάντα, όχι φυσικά από την ανύπαρκτη βία, όπως ισχυρίζεται ο ίδιος και οι ομόφρονές του, διότι οι Χριστιανοί ήταν πάντοτε οι αγρίως διωκόμενοι! Το κήρυγμα του Παύλου δεν άργησε να θριαμβεύσει ακόμη και σ' αυτή την «καρδιά» του αρχαίου κόσμου, την Αθήνα, έτσι ώστε σήμερα, δύο χιλιάδες χρόνια μετά, να μεσουρανεί το φως του Χριστού σ' ολόκληρη την Ελλάδα.

Στη συνέχεια καταπιάνεται με τον δήθεν **«ανθελληνισμό»** του Χριστιανισμού. Παρουσιάζει τον Παύλο ως **«εχθρό»** του αρχαιοελληνικού πνεύματος και της ελληνικής σοφίας, έχοντας προφανώς υπ' όψη του τις

περί ελληνικής σοφίας αναφορές του Παύλου, στο Α' κεφάλαιο της Α' προς Κορινθίους επιστολής του. Εδώ, το πρώτο που συνιστούμε στον αρθρογράφο είναι να καθίσει και να διαβάσει προσεκτικότερα τους αρχαίους έλληνες φιλοσόφους, για να διαπιστώσει τις χαώδεις μεταξύ τους διαφορές και τις σφοδρές αντιπαλότητές τους. Να μελετήσει και να αξιολογήσει δεόντως, το διωγμό του Πυθαγόρα και των μαθητών του από αντιπάλους του φιλοσόφους και σκοταδιστές ιερείς, οι οποίοι τους έκαψαν ζωντανούς στον Κρότωνα της Ιταλίας. Να μελετήσει την αντιπαλότητα, μέχρις εξοντώσεως, μεταξύ των ιδεαλιστών και των σοφιστών στην Αθήνα. Επίσης το μίσος και την εχθρότητα μεταξύ της πλατωνικής «**Ακαδημίας**» και του αριστοτελικού «**Λυκείου**». Την εχθρότητα των στωικών και των κυνικών, των κυρηναϊκών και των ηδονιστών με τους πλατωνικούς και τους στωικούς. Τους φοβερούς διωγμούς των φιλοσόφων, στην Αθήνα, με το νόμο «**περί ασεβείας**», όπου διώχτηκαν, βασανίστηκαν, εξορίστηκαν και θανατώθηκαν χιλιάδες απ' αυτούς. Τον πραγματικό ανθελληνισμό του κέντρου της αρχαιοελληνικής θρησκείας, το **ψευδομαντείο των Δελφών**, το οποίο, πέρα από εστία καλλιέργειας δεισιδαιμονίας, συμμαχούσε πάντοτε με τους εχθρούς των Ελλήνων. Όταν οι περισσότερες ελληνικές πόλεις πολεμούσαν τους εισβολείς Πέρσες, το ψευτομαντείο είχε πάρει το μέρος των Περσών και συμβούλευε τις ελληνικές πόλεις, με τους ψευδοχρησμούς του να παραδοθούν στους εχθρούς, ως τάχα θέληση του Απόλλωνα! Το ίδιο και κατά τη ρωμαιοκρατία, όλα τα «ιερά» υποδέχτηκαν τους κατακτητές και καταστροφείς της Ελλάδος ως «ελευθερωτές»!

Όσο για τις περί ελληνικής σοφίας, (και φιλοσοφίας), αναφορές του Παύλου στην Α' προς Κορινθίους επιστολή διασαφίζουμε τα εξής: Πράγματι ο Παύλος αξιολογεί την ελληνική σοφία, αλλά σε σχέση με την άνωθεν σοφία, την σοφία του Θεού, την αποκεκαλυμμένη και σώζουσα αλήθεια του Χριστού. Και όταν συγκρίνει την σοφία του Θεού με την ανθρώπινη σοφία, τότε βρίσκει την πρώτη ασύγκριτα ανώτερη από την δεύτερη, έτσι ώστε η δεύτερη να αποδεικνύεται ως «μωρία» σε σχέση με την πρώτη, (βλ. Α' Κορ.1,20,25). Αποδεικνύει πως οι σοφοί, με τους σφόδρα αντικρουόμενους στοχασμούς τους, δεν κατόρθωσαν να ανακαλύψουν τον αληθινό Θεό. Και αυτό είναι όντως μια μεγάλη αλήθεια. Οι αντιτιθέμενες μεταξύ των σοφών γνώμες, όχι μόνον δεν καλλιέργησαν μια γόνιμη σχέση των ανθρώπων με το Θεό, αλλά πέτυχαν να σπείρουν στις καρδιές τους την αμφιβολία και στο τέλος την αθεΐα. Ας κάμει τον κόπο ο συντάκτης του άρθρου να μελετήσει την τραγική θρησκευτική κατάσταση

στον ελληνορωμαϊκό κόσμο, για να διαπιστώσει την παταγώδη αποτυχία των φιλοσόφων να δημιουργήσουν υγιή θρησκευτική πίστη. Επίσης ας δει το χάσμα μεταξύ της ελίτ των διανοουμένων και των λαϊκών μαζών, οι οποίες έμειναν άμοιρες των φιλοσοφικών θεωριών. Μάλιστα πολλές φιλοσοφικές θεωρίες υπήρξαν ολέθριες για την κοινωνική ζωή, αφού θεμελίωναν λ.χ. τη δουλεία, την κατωτερότητα της γυναίκας (Αριστοτέλης), την κοινοκτημοσύνη των γυναικών, την κατωτερότητα των ξένων σε σχέση με τους έλληνες, (Πλάτων), την απεριόριστη σεξουαλικότητα, (επικούρεια φιλοσοφία), ακόμα και την αιμομιξία (Χρύσιππος) κλπ!

Για να στηρίξει τον δήθεν ανθελληνισμό του Χριστιανισμού, αναφέρεται επιλεκτικά σε τέσσερις αρχαίους εκκλησιαστικούς συγγραφείς, στον Ρωμαίο **Τερτυλλιανό**, στον Σύρο **Τατιανό** στον **Θεόφιλο Αντιοχείας** και στον **Ερμεία**, οι οποίοι έγραψαν πραγματείες, όχι κατά των Ελλήνων, αλλά κατά της ειδωλολατρίας, διότι την εποχή εκείνη ο όρος 'Έλληνας σήμαινε τον ειδωλολάτρη. Οι εν λόγω συγγραφείς κατ' αρχήν έζησαν και έγραψαν σε μια εποχή που ο ειδωλολατρικός κόσμος καταδίωκε μέχρι πλήρους εξοντώσεως τους Χριστιανούς και επομένως ό,τι έγραψαν, το έγραψαν απολογούμενοι προς τους διώκτες τους. Επίσης αυτοί δεν εξέφρασαν την επίσημη θέση της Εκκλησίας απέναντι στην αρχαία ελληνική φιλοσοφία, γλώσσα και πολιτισμό, αφού ο μεν Τερτυλλιανός ήταν αιρετικός μοντανιστής, ενώ ο Τατιανός ήταν οπαδός του γνωστικισμού. Την επίσημη θέση της Εκκλησίας, όπως είναι γνωστό, εξέφρασαν κυρίως μεν οι Καππαδόκες Πατέρες, αλλά και άλλοι Πατέρες, απολογητές και εκκλησιαστικοί συγγραφείς, όπως ο **Αθηναγόρας**, ο άγνωστος συγγραφέας της προς **Διόγνητον Επιστολής**, ο **Αριστείδης**, ο άγιος **Ιουστίνος ο φιλόσοφος**, ο άγιος **Ειρηναίος**, ο **Κλήμης ο Αλεξανδρέας**, κ.α. Γί' αυτούς γράφει με απαξιωτικό τρόπο, ότι μετά τον Παύλο «προχωρούμε βαθμιαία σε φονταμενταλιστική δαιμονοποίηση του ελληνικού πνεύματος και των σπουδαίων εκπροσώπων του. Όλοι βέβαια διδαχτήκαμε ματιόθεν ότι οι 'Έλληνες' Πατέρες αργότερα συμφιλίωσαν τον Ελληνισμό με τον Χριστιανισμό, έτσι δεν είναι;». Έτσι είναι. Η «συμφιλίωση» αυτή υπήρξε πράγματι ένα αναμφισβήτητο γεγονός, που πραγματοποιήθηκε κυρίως από τους Καππαδόκες Πατέρες οι οποίοι οι οποίοι παρέλαβαν ό,τι υγιές είχε να παρουσιάσει η αρχαία ελληνική φιλοσοφία και γενικότερα ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός. Παράλληλα χρησιμοποίησαν ορισμένους φιλοσοφικούς όρους, (όπως «ουσία», «φύση» «υπόσταση», «ενέργεια» κ.α.), στους οποίους έδωσαν εκκλησιολογικό περιεχόμενο, αλλά και την αρχαία ελληνική γλώσσα, που ήταν το

τελειότερο γλωσσικό όργανο της εποχής εκείνης, για να διατυπώσουν τα δόγματα της πίστεως. Έτσι πέτυχαν να δώσουν σάρκα και οστά σ' αυτό που ονομάζουμε «**ελληνοχριστιανικός πολιτισμός**», ο οποίος θα αποτελέσει στους επόμενους αιώνες και μέχρι σήμερα την βάση του παγκόσμιου πολιτισμού. Κάτι βέβαια που δεν μπορούν, ή δεν θέλουν να δουν, από εμπάθεια προς τον Χριστιανισμό!

Κλείνοντας τις σκέψεις μας στο δημοσίευμα θα θέλαμε απλά να τονίσουμε στους λογίς αντιπάλους του Χριστού, οι οποίοι συνεχίζουν εδώ και είκοσι αιώνες το επώδυνο, άχαρο και αναποτελεσματικό τους έργο, ότι ματαιοπονούν, αν νομίζουν ότι μπορούν να πλήξουν το Χριστό και την Εκκλησία Του και να αναστείλουν το κοσμοσωτήριο έργο Του. Τι θέλουν άραγε να παραστήσουν; Τους σωτήρες της ανθρωπότητας; Δεν βλέπουν το μάταιο των προσπαθειών τους; Θα τους συμβουλευάμε να κάνουν μια ενδοσκόπηση στον εαυτό τους και να ερευνήσουν, ποια είναι τα βαθύτερα κίνητρα που τους εξωθούν, ώστε να στρέφονται με τόσο φανατισμό και μίσος εναντίον του Χριστού και της Εκκλησίας Του, προσβάλλοντας την πίστη εκατομμυρίων Χριστιανών, οι οποίοι επιμένουν να πιστεύουν σ' Αυτόν και να Του εναποθέτουν τη ζωή τους. Ας καθρεφτίσουν τον εαυτό τους στον θεόπνευστο λόγο της Γραφής: **«πας γαρ ο φαύλα πράσων μισεί το φως και ουκ έρχεται προς το φως, ίνα μη ελεγχθή τα έργα αυτού»**, (Ιω.3,20), ο οποίος εξηγεί και ερμηνεύει τα βαθύτερα αίτια της απιστίας των ανθρώπων. Και κάτι ακόμη. Αν θέλουν όντως να βρουν τις ρίζες του πραγματικού ανθελληνισμού, ας τις ψάξουν στον Ευρωπαϊκό Διαφωτισμό, και στην τερατογένεση του Φραγκισμού, ο οποίος κολόβωσε και σμίκρυνε τον Ελληνισμό σε σχέση με εκείνον της αρχαιότητας.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΩΝ
Εν Πειραιεί τη 7^η Φεβρουαρίου 2019